

Romeinen 1:13-18

1 de gewilligheid van Paulus 2 de gerechtigheid van God 3 de geloofwaardigheid van het Evangelie

Gemeente,

Hier zijn we dan bij het eerste brandpunt in de Romeinenbrief. Romeinen 1:17. "De rechtvaardigheid Gods wordt in het Evangelie geopenbaard." Een tekst, die in de geschiedenis zo van belang is geweest. Omdat Luther in deze tekst Gods genade vond, die hem deed komen tot de 95 stellingen. Waardoor God de Reformatie gaf in 1517. Een tekst die Luther noemde: de poort van het paradijs. Als dat vanavond voor ons allemaal eens zo zou mogen zijn.

Dat Paulus dit neerschrijft heeft een achtergrond. Hij is bezig om uit te leggen dat hij nog steeds niet in Rome is geweest. Nog steeds niet, in 58 na Christus. Terwijl hij in 35 al geroepen is tot apostel der heidenen door God. En 23 jaar later is hij nog niet in Rome geweest. Terwijl Rome toch de hoofdstad van de wereld is. Hoofdstad van het romeinse rijk. Een stad met aan de ene kant enorme decadentie, goddeloosheid. Grote steden zijn nogal eens broeinesten van zonde. Van prostitutie, drugshandel, liquidaties. Tegelijk is Rome ook de stad van de beschaving. De stad waarin het romeinse recht wordt gesproken. Waar de wetenschap bloeit, het universitair onderwijscentrum is. Waar het keizerlijk paleis is. Waar het beleid wordt uitgedacht en uitgevoerd. Maar wie je er ook ziet: Paulus niet. En kwade tongen beweerden dat dat niet toevallig was. Paulus zou het niet durven. Paulus zou Rome bewust links laten liggen.

1 de gewilligheid van Paulus

Maar in vers 13 heeft Paulus al gezegd dat dat zeker niet de reden is. Hij heeft het zich vaak genoeg voorgenomen, maar er kwam steeds iets tussen. Iets waar hij Gods hand in zag die hem ahw tegenhield. Er was een edict van keizer Claudius geweest dat Joden verbod naar Jeruzalem te komen, er is oponthoud doordat hij in Efeze moet blijven en andere gemeenten in Klein Azië niet kan achterlaten. En nu moest hij eerst weer met een collecte naar Jeruzalem reizen. Dus het was geen onwil van hem geweest. Integendeel, hij wil maar al te graag richting Rome komen en hij heeft wel drie redenen om er niet vandaan te blijven.

De eerste is dat hij een schuldenaar is, niet alleen om onwijken en barbaren het Evangelie te verkondigen, maar ook Grieken en wijzen. En in Rome woonden de wijzen en de Grieken, de beschaafde mensen, de wijzen van die tijd. En God heeft hem geroepen om aan alle heidenen het Evangelie te verkondigen. Dus ook de beschaafde en wijzen der wereld. En zolang hij dat niet gedaan heeft staat hij in de schuld van Gods wege. Het is zijn opdracht van God om ook in Rome het Evangelie te verkondigen. En als het Gods opdracht is, is het Paulus' verlangen. Gods opdracht is zijn

verlangen. Mooi is dat, genade is dat: wat God wil, is mijn verlangen. Als ik weet dat God iets wil of opdraagt, is dat dus ook mijn verlangen. Dus ik wil Rome helemaal niet ontlopen.

De tweede reden om niet van Rome weg te blijven noemt Paulus in vers 16. Omdat het Evangelie de kracht Gods is tot zaligheid voor alle volken. Het Evangelie is het middel tot zaligheid. Nu denken wij bij zaligheid vaak aan wat dat oplevert, waar zaligheid brengt: in vrede met God, in de hemel, in de heerlijkheid. Dat is ook waar, maar het woord zaligheid betekent letterlijk: redding. Dus ziet ook op waar het je vindt: waar je vandaan komt. Waaruit je gered wordt. Namelijk uit de zonde, uit het leven vreemd aan God gevangen in het zondekwaad. Doende de wil des vleses en der gedachten. En daarom onder het oordeel van God, onder het gericht van de eeuwige straf. Zaligheid is redding vanuit de gevangenschap der zonde en dus de eeuwige dood, tot in de vrede met God en het eeuwige leven. En het Evangelie zorgt daarvoor! Is de kracht Gods die dat doet. Bij elk soort mensen. Al ben je zo gevangen in de zonde als die drugsdealer in Rome, of al ben je zo wijs in eigen oog als die wetenschapper in Rome, al ben je zo rijk als die man in dat paleis in Rome, het Evangelie is krachtig! Krachtig genoeg ook voor mensen in Rome. Dus waarom zou Paulus ermee weg blijven uit Rome? Helemaal niet, hij schaamt er zich niet voor, ook niet in Rome.

En de derde reden noemt hij in vers 18. Iedereen heeft het Evangelie nodig! Want de toorn Gods is over alle mensen. Buiten het Evangelie om, zeg: buiten Jezus om, is er nooit redding, komt geen mens los van de zonde, komt geen mens tot vrede met God. Dat zie je wel zegt Paulus in vers 18. Want Gods toorn komt over alle mensen. Waar denk je dan aan, als je hoort: Gods toorn? Waarschijnlijk denken we dan eerst aan: plagen, rampen, ziekten, oorlogen. Daarin zien we vaak uitingen van Gods toorn. Maar dat is niet eens wat Romeinen 1:18 bedoeld. Gods toorn blijkt vooral daaruit, dat mensen blijven zondigen. Dat is uiting van Gods toorn, als Hij je overgeeft aan verharding, aan onverschilligheid, aan zonden, zie vers 29. En buiten Jezus om wordt je daar nooit uit ontzet. Blijf je graag zondigen. Al heb je de hoogste beschaving en het rijkste huis of auto, en de top van de wetenschap bereikt. Gods toorn blijft op je, de zonde laat je niet los. Dus iedereen heeft het Evangelie nodig, ook mensen in Rome. Dus waarom zou ik juist Rome overslaan met het Evangelie, bedoelt Paulus, ik brand van verlangen om ook in Rome het Evangelie te verkondigen. Ook daar hebben zij het nodig.

Paulus wil wel degelijk in Rome het Evangelie gaan brengen. Hij brandt van verlangen. Want hij is schuldenaar aan Gods roeping, het Evangelie is krachtig ook voor mensen in Rome, en het Evangelie is nodig, ook voor mensen in Rome. Daarom schaamt Paulus zich niet. Hij brandt van verlangen. Dat mag u van predikanten verwachten. Van ambtsdragers: dat zij branden van verlangen, dat al wat in hen is volvaardig is om het

Evangelie te brengen. Dat zij zich niet schamen om het ook u en jou te verkondigen.

En dat geldt ook ons allen. Dat wij ons niet zullen schamen voor het Evangelie. Waar we ook zijn. Werk, school, opleiding, familie, gezin. O ja, we schamen ons zo makkelijk, dan durven we niet. Misschien dat wij wel bewust vermijden om het ter sprake brengen bij sommige mensen. Maar denk dan eens aan wat Paulus noemt: We zijn er toch toe geroepen? En het Evangelie is toch krachtig genoeg voor ieder mens en ieder soort mensen? En ieder mens heeft het toch nodig, want zonder Evangelie blijft ieder mens verloren in zijn zonde. Zou je dan niet verlangen, volvaardig zijn om het te verkondigen? Laten we bidden: Heere, geef dat ook mij! Ja het enige is, wachten op de goede gelegenheid. Bidden dat er zo'n gelegenheid komt en dat als die komt, dat we dan ook die benutten mogen. Benutten mogen.

En Paulus zou zeggen: al spugen ze mij daarna in mij gezicht, al sjouwen en slepen ze me weg, al maken ze plannen me te ontslaan of te doden, dat neem ik voor lief, dat heb ik er voor over. Als het Evangelie maar zijn loop mag hebben en verkondigd wordt. Laten we bidden: geef dat ook mij.

2 de gerechtigheid van God

Dus Paulus wilde echt wel naar Rome komen. Onder andere dus omdat het Evangelie een kracht Gods is tot zaligheid. Maar dan kun je je afvragen: hoezo? Hoe komt dat, dat het Evangelie zo'n kracht in zich heeft? Dat gaat Paulus uitleggen in vers 17. Dat is omdat in het Evangelie Gods rechtvaardigheid wordt geopenbaard.

Gods rechtvaardigheid, of: Gods gerechtigheid. Goed beschouwd heeft die uitdrukkingen 3 betekenislagen in zich. De eerste is deze. Rechtvaardig betekent in de Bijbel dat iets aan zijn doel beantwoord. Daarom kan een pen rechtvaardig zijn: als hij schrijft. Kan een appelboom rechtvaardig zijn als hij appels draagt, daar is hij voor geplant. Wanneer is dan een mens rechtvaardig? Als hij doet waarvoor hij is geschapen/ bedoeld. En dat is: leven tot Gods eer. Leven zoals God het heeft bedoeld: Hem eren door Hem te gehoorzamen, Hem groot te maken, Hem te dienen. Rechtvaardig voor God: niet in het oog van mensen, maar in het oog van God. Aan de buitenkant, maar ook de binnenkant: liefde, gerichtheid op Zijn eer, dankbaarheid. En dan ook puur en zuiver en voor 100% Leven waarvoor we zijn geschapen. En dan helemaal volmaakt, perfect. God is heilig. Hij kan geen zonde dulden, nog niet een zweem of een heel klein beetje. Alles moet volmaakt overeenkomen met het doel van Gods eer. Dat is rechtvaardigheid. Dat eist God.

En dat wil zeggen: daar niets van af doen. Dus niet aankomen bij God met iets wat niet volmaakt is. Wie met God te maken krijgt die zal daar niets van af doen. God eist rechtvaardigheid.

Gemeente, hebt u ooit zo voor God gestaan? Wil Uwen knecht door schuld verslagen o HEERE niet voor Uw vierschaar, rechtbank dagen. Want

niemand zal voor dat gericht, daar zelfs zijn hart hem aan moet klagen, rechtvaardig zijn voor Uw gezicht. Uitgeschud en alles afgenomen. Gemeente, als u God ontmoet gebeurt dat, als u Hem leert kennen gebeurt dat.

En toen las Luther deze tekst. Deze uitdrukking. Zoals die ook in Psalm 31 en 71 voorkomt. De rechtvaardigheid, de gerechtigheid Gods. En hij snapte het niet. U wel? Of lezen we eroverheen? Want de rechtvaardigheid Gods wordt in het Evangelie geopenbaard. Ja, wist Luther in de wet openbaart God Zijn rechtvaardigheid. Dat Hij het volmaakte wel. Maar in het Evangelie openbaart God toch Zijn barmhartigheid? Zijn liefde, Zijn genade? En als je bidt, dan bidt je toch: HEERE red mij dor Uw genade? Bidt u wel eens net als Psalm 31? Red mij door Uw gerechtigheid? En toen zei Luther niet, nou ja, ik snap het niet, lastig stukje vandaag uit de Bijbel, maar ik moet verder, morgen beter. Dan was de Reformatie nooit begonnen! Nee, Luther zocht en bad. Hij zegt zelf: "ik bonkte bij Paulus op de deur, want ik smachtte ernaar te weten wat achter dit tekstwoord zat. Dag en nacht tobde ik me ermee af en peinsde over deze woorden". Worstelen wij ook wel eens zo om een tekst te verstaan? Blijven soms daarom de genadeschatten soms verborgen? Omdat wij het maar laten voor wat het is dan?

Luther mocht het ontdekken. De rechtvaardigheid Gods heeft een tweede laag. Niet alleen wat Hij eist, maar wat Hij is. God is ook rechtvaardigheid. Hij is volmaakt en Hij beantwoordt aan Zijn Eigen Wezen. Hij is heilig. En dat Hij kunnen tonen door alle mensen te straffen om hun zonden, alle mensen weg te stoten in de hel. Rechtvaardig is God. Hij toont Zijn heiligheid. Maar, maar God heeft Zijn rechtvaardigheid bewezen op een andere manier. Hij straft de zonde wel, maar Hij straft de zonde aan Zijn Zoon. Kijk maar naar Golgotha. God is één en al rechtvaardigheid. Om zondaren te redden laat Hij Zijn Eigen Zoon de straf dragen. Hij is rechtvaardig, want Hij handhaaft het recht aan Zijn Zoon. En tegelijkertijd is Hij zo ook barmhartig. Krijgt ook Zijn barmhartigheid het volle pond. Zijn barmhartigheid dat zondaren gered kunnen worden. Dat Zijn beloften vervuld kunnen worden en zullen worden. Dat Hij zondaren aanneemt in gunst en in vrede. En dat Hij zondaren thuisbrengt en vasthoudt. Want Hij heeft hun zonden gestraft aan Zijn Zoon en daarom is Hij rechtvaardig als Hij zondaren aanneemt en trouw blijft. Zijn heiligheid krijgt het volle pond en Zijn barmhartigheid! God is rechtvaardig! Dat geeft aanbidding, bij ieder die met God te maken krijgt.

Dan de derde laag van die uitdrukking. Rechtvaardigheid Gods is wat Hij eist, wat Hij is en wat Hij geeft. In Christus geeft Hij rechtvaardigheid. Christus heeft de wet vervuld, de gehoorzaamheid volmaakt volbracht en de vloek der wet gedragen. Christus leven en sterven is ahw een pakket. Een pakket van wetsvolbrenging. Volmaakte wetsvolbrenging: rechtvaardigheid dus. Daarmee kun je voor God bestaan. Daarmee kun je

Gods gericht doorkomen. Daarmee kun je de hemel binnenkomen. En dat is de rechtvaardigheid Gods die in het Evangelie wordt geopenbaard. Het Evangelie verkondigt dat God in Christus rechtvaardigheid geeft. En dat pakket word ons aangeboden in de prediking van het Evangelie. En Jezus zegt in het Evangelie: ruil toch met Mij. Geef mij je zonden en dan geef Ik jou Mijn rechtvaardigheid. Nu, op dit moment wordt u dit aanbod gedaan, en jou. Dan ben ik rechtvaardig voor God! Dan ben ik in Christus zoals ik wezen moet. Van schuld verlost en volkomen rechtvaardig, helemaal perfect in Hem. God geeft Zelf in Christus het volmaakte dat, de rechtvaardigheid die, Hij eist. En ik ben in Hem volmaakt. Kom met een tien in de hemel.

Luther noemt het: de wonderlijke, vrolijke ruil. Christus ruilt met een zondaar. Dan mag ik zeggen: Heere Jezus, U bent mijn zonde en ik ben Uw gehoorzaamheid. U bent mijn schuld, en ik ben Uw rechtvaardigheid. Wonderlijke ruil. Dát doet kracht. Dat maakt zalig. Dat, de rechtvaardigheid van God in Christus, geeft vrede met God, maakt erfgenaam van de hemel. Redt van de straf en van het oordeel Gods. En redt van de gevangenschap der zonde. Deze rechtvaardigheid van God in Christus maakt me los van de zonde. Geeft zo'n liefde wederliefde in mijn hart dat ik de zonde ga haten, me eraan wil ontworstelen, de zonde ga zien als kwaad en vijandig. Dit verlost me, red me van mijn slavernij der zonde. Het Evangelie is de kracht Gods tot zaligheid!

Dan zegt Luther: "het was mij of ik geheel herboren was en door open poorten het paradijs zelf was binnengegaan. Nu prees ik het woord 'gerechtigheid Gods' met een liefde, even groot als de haat waarmee ik vroeger gehaat had en het wordt mij het heerlijkste woord. Zo is deze tekst van Paulus voor mij werkelijk de poort van het paradijs geworden."

3 de geloofwaardigheid van het Evangelie

Dan komen we bij het derde punt voor vanavond, het derde punt uit onze tekstverzen. Het geloof. Want bij Evangelie hoort geloof. Dat is een twee eenheid, dat is kop en kom die in elkaar passen, dat is geschenk en de hand die het geschenk aanneemt. In vers 16 én in vers 17 staat het ook pal na elkaar. Het Evangelie is een kracht Gods tot zaligheid, een ieder die gelooft. En de rechtvaardigheid Gods wordt in het Evangelie geopenbaard uit geloof tot geloof. Dus: het geloof!

Daarover noemt Romeinen 1:16-17 enkele dingen. Om te beginnen bedoelt Paulus daarmee te zeggen, met name tot de Joden christenen in Rome. Dat is niets nieuws. Ik verkondig niets wat afwijkt van de Schriften die jullie kennen, het Oude Testament. Want Habakuk heeft dat ook al gezegd. In zijn tijd toen Babel was gekomen en Juda onder de voet aan het lopen was. De ene na de andere stad innam. Want wat stelde de speldenknop Juda voor tegenover de wereldmacht van Babel? Maar God had gezegd en getoond in een gezicht: Babel zal Ik verslaan. Ik zorg dat

Babel niet het laatste woord zal hebben. En wat zei Habakuk toen: de rechtvaardige zal door het geloof leven. De rechtvaardige zal leven doordat hij God vertrouwt. Niet doordat hij zelf plannen maakt om Babel te verslaan, niet wegzinken in hopeloosheid, maar vertrouwen dat God het doen zal. Aannemen wat God toezegt in vertrouwen. Zo leeft de rechtvaardige: door het geloof.

Nou, bedoelt Paulus, en dat blijkt heel belangrijk te zijn, bijv voor de kinderdoop in Romeinen 4, ik verkondig exact hetzelfde. Mij Evangelie is niet iets nieuws, het is helemaal in lijn met het Oude Testament: dat het geloof zaligmaakt. En wat is geloven dan? Nou, allereerst blijkt dan: geloven is antwoord. Geloven is antwoord op wat God zegt, doet, belooft, aanbiedt. Het begint bij God, Die zaligheid toezegt en aanbiedt. God, Die in Zijn Evangelie Christus aanbiedt en in Christus de volmaakte rechtvaardigheid, dat pakket. En geloven is dan dat je het ontvangt, in ontvangst neemt. Dat je je zaligheid laat schenken, laat geven door God. Geloven is dat ik Christus aanneem zoals Hij mij wordt aangeboden. Ik laat me zaligmaken door Hem. Dat is geloof. Geloof is dus altijd één van de twee mogelijkheden. De andere is ongeloof. Dat ik wat mij aangeboden word niet aanneem.

Dat kan op twee manieren. De ene is dat ik denk: die rechtvaardigheid in Jezus Christus die heb ik niet nodig. Die kan ik wel missen. Waarom zou ik die moeten hebben? In de verschrikkelijke misvatting dat God met minder ook wel genoeg neemt. Dat God met mij ook wel genoeg neemt en met wat ik ervan maak en ervan terechtbreng. O, ongeloof. Vreselijk! God neemt geen genoeg met wat ik ervan maak. Als dat ook had gekund, had Hij Zijn Zoon wel in de hemel laten blijven. Had Hij Zijn Zoon het lijden wel bespaard. God gaf Zijn Zoon omdat het echt niet anders kon, zalig worden. Ongeloof zal het merken ook.

De andere manier is dat ik denk: ik moet toch zelf ook wat doen. Ik moet toch eerst... Dan maak je eigenlijk van die rechtvaardigheid in plaats van een geschenk, een prijs. Kijk een prijs die beloofd wordt, is altijd voor degene die ervoor in aanmerking komt. Die het beste is, of die wat heeft bereikt. Een prijs is voor iemand die ervoor in aanmerking komt. Maar het Evangelie looft geen prijs uit, maar biedt een geschenk aan. Om niet. Dat is geloof: Jezus en Zijn rechtvaardigheid je laten schenken, je laten geven. Zonder enig iets waardoor ik me in aanmerking kan laten komen.

Dan betekent: door het geloof dus ook dat iedereen gelijk staat. Iedereen staat gelijk. Kijk, als het door de werken was, dan zou je op een gegeven moment zeggen: de één heeft wel een voorsprong op de ander. Iemand die er jarenlang op los geleefd heeft, die heeft wel heel wat goed te maken. Die is wel op achterstand bij iemand die erbij opgevoed is. En dan zou je van sommige mensen zeggen: ja, dat is nauwelijks meer goed te maken, die hebben zoveel goed te maken. Maar door het geloof wil zeggen: je staat allemaal gelijk, ook die prostitué of drugsdealer in Rome kan het nog voor. Heeft niet teveel achterstand, want het is door het geloof. Door

het in ontvangst nemen van de aangeboden rechtvaardigheid van Christus. Spurgeon zegt ergens: het ongeloof sleept de beste mens naar het verderf. En het geloof redt de slechtste mens van het verderf.

Als kerkenraad hebben we prachtig boekje besteld van stichting de Tabernakel: alles in Christus. Van J.R. Beeke. Waarin hij enkele tegenwerpingen noemt die een zondaar van het geloven afhouden en in ongeloof willen laten blijven. Ten eerste: mijn schuld, die is zo groot. Mijn zonden zijn zoveel. Ik durf die rechtvaardigheid niet aan te nemen. Maar: dat moet u juist dringen om het juist wel te laten schenken. Juist doen zien: een andere mogelijkheid is er niet. Ten tweede: ik ben zo hard, ik voel zo weinig van deze dingen, zo weinig ernst en berouw en verlangen. Mijn hart is zo hard. Dan moet u juist in ontvangst nemen, want dan zal uw hart zacht en week worden. Ten derde: mijn zondelust is zo groot, ik wil de zonde blijven doen die trekt me zo. Dan moet u juist nu het Evangelie omhelzen en u laten schenken, want dan zult u hekel aan de zonde krijgen, dan zult u de zonde gaan haten en de smaak ervan vies gaan vinden. Maar ik ben misschien niet uitverkoren, dan is alles toch voor niets. Dan moet u juist nu letten op het Evangelie aanbod. Waarin de Heere u aanbiedt welgemeend. En als u het Evangelie hebt ontvangen, dan zult u mogen weten: ik ben uitverkoren. Want anders had ik het nooit aangenomen. Want ongeloof heeft altijd zijn schuld in ons, ongeloof is wat wij voortbrengen en wat uit ons komt. Maar geloof is vanuit God. Vanuit Zijn welbehagen. Door Zijn Geest. Geloof en u zult weten dat u uitverkoren bent.

En zo gaat dat maar door: uit geloof tot geloof. Een leven lang. Want je krijgt de rechtvaardigheid Gods steeds meer nodig. Groeien in geloof wil zeggen dat je hoe langer hoe korter zonder Christus kunt. Je groeit nooit boven het geloof uit. Hoe heilig je ook mag worden. Hoe helder je leven ook gaat schijnen. Hoe helder de lamp ook schijnt, als je de stekker eruit trekt: donker. Geen licht. Hoe helder je leven ook mag gaan schijnen, als je de stekker eruit haalt: de verbinding met Christus door het geloof, dan wordt het donker, onvruchtbaar. Uit geloof tot geloof. Je leert alleen maar meer: door het geloof alleen. Hoe meer je gelooft, hoe meer je ziet dat je Christus nodig hebt.

En uit geloof tot geloof kan ook betekenen: uit het geloof van de ene gaat het tot geloof bij de ander. De gelovige verlangt het Evangelie te verkondigen en zo anderen tot geloof te brengen. Zo werkt God vaak en graag. Van geloof bij de één tot geloof bij de ander. Daarom schaamt Paulus zich het Evangelie niet. En zo zijn we terug bij het begin.

Amen